

Daniels bok – nummer etthundrafyrtioåtta

Avtäckandet av de profetiska tavlorna: Habackuks syn och Millers dröm

Jeff Pippenger

2024-03-20

Den kunskapsökning som framställs genom synen vid floden Ulai är det som till sist skrevs på Habackuks två tavlor.

”Invävd i profetior som de hade uppfattat som tillämpliga på tiden för den andra tillkommelsen fanns undervisning särskilt anpassad till deras tillstånd av ovisshet och spänd förväntan, och som uppmuntrade dem att tålmodigt vänta i tron på att det som nu var dunkelt för deras förstånd i sinom tid skulle göras klart.

Bland dessa profetior fanns den i Habackuk 2:1–4: ”Jag vill stå på min vakt och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad Han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty synen gäller ännu för den bestämda tiden, men vid slutet skall den tala och inte ljuga: om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, hans själ som är uppblåst är inte rättsinnig i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro.”

”Redan år 1842 hade den anvisning som ges i denna profetia att ’skriva upp synen och göra den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa’ föranlett Charles Fitch att utarbeta en profetisk tavla för att åskådliggöra synerna i Daniel och Uppenbarelseboken. Utgivningen av denna tavla betraktades som ett uppfyllande av den befallning som gavs genom Habackuk. Ingen lade emellertid då märke till att ett skenbart dröjsmål i synens fullbordan — en väntetid — framställs i samma profetia. Efter besvikelsen framstod detta skriftställe som mycket betydelsefullt: ’Ty synen gäller ännu för den bestämda tiden, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. ... Den rättfärdige skall leva genom sin tro.’ The Great Controversy, 391, 392.”

Habackuks två tavlor är profetiskt sett två vittnen. Enligt Bibeln skall två vittnen föras samman för att fastställa sanningen.

Men om han inte vill höra dig, så ta med dig ännu en eller två, för att varje ord må bli fastställt genom två eller tre vittnens mun. Matteus 8:16.

När Habackuks två tavlor (pionjärdiagrammen från 1843 och 1850) läggs över varandra, bekräftar de de sanningar som var ”juvelerna” i Millers dröm. Misstaget år 1843, framställt på den första tavlan, fastställer, när det läggs över den andra tavlan, synens ”dröjsmålstid”. Miller (den symboliske väktaren i den historien) frågade vad han skulle säga under debatten i sin historia.

Jag vill stå på min vakt och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Habackuk 2:1.

Herren gav Miller befallning att skriva ner synen, och i sin dröm ställde han kistan som innehöll synen på ett bord mitt i sitt rum.

Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna skynda vidare. Habackuk 2:2.

Tabellerna identifierar därefter dröjsmålstiden och den första besvikelsen.

Ty synen gäller ännu en bestämd tid, men vid slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall sannerligen komma, den skall inte utebli. Habackuk 2:3.

Därefter framställs de två klasser som uppenbaras på grundval av kunskapens tillväxt.

Se, hans själ som är uppblåst är inte rättsinnad i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:4.

De två klasserna av tillbedjare skulle bli uppenbarade genom den prövningsprocess som beskrivs i Daniel kapitel tolv.

Och han sade: Gå din väg, Daniel; ty dessa ord skall förbli tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

Daniels ”visa” är de visa jungfrurna i Matteus tjugofem, vilka rättfärdiggjordes genom tro, och de ogudaktiga var de oförståndiga jungfrurna, vilka upphöjdes i högmod. Vid slutet av Millers dröm representerar juvelerna oljan i liknelsen om de tio jungfrurna, vilket var budskapet.

”Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene oljan som han vill utgjuta i våra själar för att vidareförmedlas till dem som är i mörker. När ropet ljuder: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, då skall de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, finna, liksom de oförståndiga jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva kraft att skaffa oljan, och deras liv går till spillo.” Review and Herald, 20 juli 1897.

Millers juveler skulle i de sista dagarna lysa tio gånger klarare, och såväl talet tio som ljuset är symboler för prövning. I de sista dagarna, framställda i slutet av Millers dröm, frambringar sanningens ljus, representerat på Habackuks tavlor, ett prövande budskap, vilket i liknelsen om de tio jungfrurna är Midnattsropets prövande budskap. Denna prövningsprocess är en upprepning av prövningsprocessen i milleritrörelsens historia, ty liknelsen om de tio jungfrurna upprepas in i minsta bokstav i de sista dagarna.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var visa och fem dåraktiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängels budskap, uppfyllts och kommer att förbli närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Erfarenheten av dröjsmålstiden skulle upprepas till punkt och pricka vid slutet av Millers dröm, och hans juveler skulle då lysa tio gånger klarare än solen, vilket därmed identifierar att juvelerna

representerar det slutliga provet i liknelsen om de tio jungfrurna. Tio är symbolen för en prövning, och efter tio dagar var Daniel och de tre värdiga till det yttre skönare och bättre i hull än de som åt Babels kost. De högmodiga i Habackuk, som levde av förmäthenhet och inte av tro, utvecklade Babels karaktär. I Miller-rörelsens historia blev de Babels döttrar, och i Habackuk används påvedömet för att identifiera deras karaktär.

Se, hans själ som är uppblåst är inte rättskaffens i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Ja också, eftersom han överträder genom vin, är han en högmodig man, som inte stannar hemma, som vidgar sitt begär såsom dödsriket och är såsom döden och kan inte mättas, utan samlar till sig alla folk och hopar till sig alla folkslag: Skulle inte alla dessa stämma upp en liknelse mot honom och en hånfull visa mot honom och säga: Ve honom som förökar det som inte är hans! Hur länge? och ve honom som lastar sig med tjock lera! Skall inte de plötsligt resa sig som skall bita dig, och vakna de som skall hemsöka dig, och du skall bli till byte för dem? Eftersom du har plundrat många nationer, skall allt det som är kvar av folken plundra dig; för människoblods skull och för våldet mot landet, staden och alla som bor däri. Habackuk 2:4–8.

Den prövningsprocess som kom över jungfrurna i Matteus tjugofem frambringar en klass av tillbedjare som har utvecklat samma karaktär som nordens konung (påvedömet), vilken också är den makt som ”utplundrade många nationer”.

Så säger Herren: Se, ett folk kommer från landet i norr, och en stor nation skall uppväckas från jordens yttersta gränser. De griper både och spjut; de är grymma och visar ingen barmhärtighet; deras röst dånar som havet, och de rider på hästar, uppställda som stridsmän till krig mot dig, du dotter Sion. Vi har hört ryktet om det; våra händer blir kraftlösa; ångest har gripit oss, och smärta, såsom hos en kvinna i barnsnöd. Gå inte ut på fältet, och vandra inte på vägen; ty fiendens svärd och förskräckelse är på alla sidor. O mitt folks dotter, kläd dig i säcktyg och vältra dig i aska; håll sorg såsom över en ende son, den bittraste klagan; ty fördärvaren skall plötsligt komma över oss. Jeremia 6:22–26.

Habackuks två klasser är de som rättfärdiggörs genom tro, och de som åt och drack Babylons läror. De som i de sista dagarna av Millers dröm framställs som jungfrur utvecklar antingen Kristi karaktär och mottar sålunda Guds sigill, eller också utvecklar de påvedömet karaktär och mottar vilddjurets märke.

”Tiden har kommit för det sanna ljuset att lysa mitt i det moraliska mörkret. Den tredje ängels budskap har sänts ut till världen för att varna människorna för att ta emot vilddjurets eller dess bilds märke på sina pannor eller på sina händer. Att ta emot detta märke innebär att komma till samma beslut som vilddjuret har gjort och att förespråka samma idéer, i direkt motsats till Guds ord. Om alla som tar emot detta märke säger Gud: ’Han skall också dricka av Guds vredes vin, som är utskänkt oblandat i hans vredes bägere; och han skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet.’” Review and Herald, 13 juli 1897.

De jungfrur som dricker Babylons vin ska till slut dricka Guds vredes vin. I Jesaja visar Efraims drinkare sin blinda berusning genom att vända allting upp och ned, och den handlingen ska anses vara såsom ”krukmakarlera”.

Identifieringen av ”det dagliga” som en symbol för Kristus vänder sanningen om ”det dagliga” upp och ned, ty ”det dagliga” är en satanisk symbol. Millers identifiering av ”det dagliga” som hedendom framställs direkt på Habackuks tavlor. Millers upptäckt av avsnittet i Thessalonikerbrevet, vilket gjorde det möjligt för honom att förstå att det var hedendomen som ”togs bort”, för att ”laglöshetens människa”, som sitter i Guds tempel, skulle uppenbaras, är den främsta sanningen i 2 Thessalonikerbrevet, kapitel två.

”Jag läste vidare och kunde inte finna något annat ställe där det [det dagliga] förekom än i Daniel. Jag tog då [med hjälp av en konkordans] de ord som stod i förbindelse med det: ’ta bort’; han skall ta bort det dagliga; ’från den tid då det dagliga skall tas bort’ osv. Jag läste vidare och tänkte att jag inte skulle finna något ljus över texten; slutligen kom jag till 2 Thessalonikerbrevet 2:7, 8. ’Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste han som nu håller tillbaka fortsätta att göra det, till dess han blir röjd ur vägen, och därefter skall den laglöse uppenbaras’ osv. Och när jag hade kommit till den texten, o, hur klar och härlig sanningen framstod! Där är det! Det är det dagliga! Nåväl, vad menar då Paulus med ’han som nu håller tillbaka’ eller hindrar? Med ’syndens människa’ och den ’laglöse’ avses påvedömet. Nåväl, vad är det då som hindrar påvedömet från att uppenbaras? Jo, det är hedendomen; alltså måste ’det dagliga’ betyda hedendomen.” —William Miller, Second Advent Manual, sida 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 januari 1853.

Betydelsen av ”det dagliga” i Thessalonikerbrevet, som Miller upptäckte, är passage ns primära sanning. När Paulus identifierar dem som inte älskar sanningen och som därför skall drabbas av en kraftig villfarelse, identifierar han med all säkerhet hatet mot sanningen i allmän bemärkelse; men den sanning som direkt åsyftas i passagen är sanningen att ”det dagliga” representerar det hedniska Rom.

Kroppens ljus är ögat. Om därför ditt öga är enfaldigt, skall hela din kropp vara full av ljus. Men om ditt öga är ont, skall hela din kropp vara full av mörker. Om nu ljuset i dig är mörker, hur stort blir då inte mörkret! Ingen kan tjäna två herrar; antingen kommer han att hata den ene och älska den andre, eller hålla sig till den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon. Matteus 6:22–24.

Det finns endast kärlek till sanningen eller hat mot sanningen. Det finns ingen medelväg. Den starka villfarelse som kommer över de fåvitska jungfrurna i Matteus tjugofem grundar sig på deras förkastande av ljuset från Millers juveler, vilka representerar det slutliga provet. Det forntida Israels slutliga prov var deras tionde prov, och Millers juveler lyser tio gånger klarare i de sista dagarna. Symbolen för förkastandet av Millers juveler är ”det dagliga”, vilket Efraims drinkare vände upp och ned på i adventismens tredje generation. ”Det dagliga” är en satanisk symbol för hedendom. Drinkarna införde en förfalskad juvel, som de hämtade från den avfälliga protestantismen och som identifierar ”det dagliga” som en symbol för Kristus.

Millers förståelse av sina juveler var begränsad av den historia i vilken han uppväcktes. Övertygad om att den andra ankomsten var den nästkommande profetiska händelsen, kunde påvedömet dödliga sår år 1798 endast representera det fjärde och sista jordiska riket i Daniel 2. Miller var också begränsad i sin förståelse av ”det dagliga”, ty hans vittnesbörd är att han genom

uppenbarelse leddes till en särskild studiemetod, i vilken han uppgav att han använde sin Bibel, Crudens konkordans och läste några tidningar. Hans beslut att studera på detta sätt hade helt enkelt kommit in i hans sinne.

”Under de tolv år då jag var deist läste jag alla historiska verk jag kunde finna; men nu älskade jag Bibeln. Den undervisade om Jesus! Men ännu var en god del av Bibeln dunkel för mig. År 1818 eller 1819, medan jag samtalade med en vän som jag besökte, och som hade känt mig och [hört] mig tala medan jag var deist, frågade han, på ett ganska betecknande sätt: ’Vad anser du om detta textställe och det där?’ och syftade på de gamla texter som jag invände mot medan jag var deist. Jag förstod vad han var ute efter och svarade: Om du ger mig tid, skall jag säga dig vad de betyder. ’Hur lång tid behöver du?’ Det vet jag inte, men jag skall tala om det för dig, svarade jag, ty jag kunde inte tro att Gud hade givit en uppenbarelse som inte kunde förstås. Jag beslöt då att studera min Bibel i förvisningen om att jag kunde få veta vad den Helige Ande menade. Men så snart jag hade fattat detta beslut kom tanken till mig: ’Antag att du finner ett ställe som du inte kan förstå, vad skall du då göra?’ Då kom detta sätt att studera Bibeln för mig i tanken: Jag skall ta orden i sådana ställen och följa dem genom Bibeln och på detta sätt finna deras betydelse. Jag hade Crudens konkordans, vilken jag anser vara den bästa i världen; så jag tog den och min Bibel och satte mig vid mitt skrivbord och läste ingenting annat, utom litet av tidningarna, ty jag var fast besluten att få veta vad min Bibel betydde. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.

Millers juveler uppfattades inte enbart genom hans studiemetod, utan också genom direkt uppenbarelse från Gud.

”Gud sände sin ängel att verka på hjärtat hos en bonde som inte hade trott Bibeln, för att leda honom att rannsaka profetiorna. Guds änglar besökte gång på gång denne utvalde för att vägleda hans sinne och öppna för hans förståelse profetior som alltid hade varit mörka för Guds folk. Begynnelsen till sanningens kedja gavs honom, och han leddes vidare att söka länk efter länk, tills han med förundran och beundran såg på Guds Ord. Där såg han en fullkomlig sanningens kedja. Det Ord som han hade betraktat som icke inspirerat öppnade sig nu för hans blick i sin skönhet och härlighet. Han såg att en del av Skriften förklarar en annan, och när ett ställe var slutet för hans förståelse fann han i en annan del av Ordet det som förklarade det. Han betraktade Guds heliga Ord med glädje och med den djupaste respekt och vördnad.” *Early Writings*, 230.

När syster White säger att ”Gud sände sin ängel” till Miller, innebär det att Gabriel var den ängel som sändes till Miller, ty ”sin ängel” är en benämning som tilldelas Gabriel.

Ängelns ord: ”Jag är Gabriel, som står inför Gud”, visar att han innehar en ställning av hög ära i de himmelska salarna. När han kom med ett budskap till Daniel, sade han: ”Ingen annan hjälper mig mot dessa än Mikael [Kristus], er furste.” Daniel 10:21. Om Gabriel säger Frälsaren i Uppenbarelsesboken att ”Han sände och tillkännagav det genom sin ängel till sin tjänare Johannes.” Uppenbarelsesboken 1:1.” Messias, 99.

Gabriel och de andra änglarna ledde Millers ”sinne och” öppnade ”för hans förståelse profetior som alltid hade varit dunkla för Guds folk.” Hans budskap utvecklades inte endast genom hans

studiemetod, utan också genom gudomlig uppenbarelse. Själva den metod han använde för att studera Bibeln kom helt enkelt till hans sinne. När Gud för sanningen till vårt sinne, är det en gudomlig uppenbarelse i motsats till att komma fram till sanningen genom processen att rätt dela Bibeln. Miller gjorde bådadera, men gudomlig uppenbarelse var en del av hur Miller kom att förstå ämnet ”det dagliga”.

Miller skulle inte ha uppfattat genusväxlingen i Daniel kapitel åtta, vers nio till tolv, eftersom allt han hade var Bibeln och en konkordans som saknar all information om de bibliska språken. Han skulle inte ha sett skillnaden mellan ”sur” och ”rum”, som båda översätts med ”ta bort”. Han skulle inte heller ha sett skillnaden mellan ”miqdash” och ”qodesh”, som båda översätts med ”helgedom”.

Han skulle inte ha sett sanningen i ordet ”tamid”, som förekommer etthundrafyra gånger i Bibeln. Den sanning han inte kunde ha sett (vilket också är den sanning han verkligen såg) var att av de etthundrafyra gånger det hebreiska ordet ”tamid” används i Bibeln, är det endast i Daniels bok som det hebreiska ordet ”tamid” används som substantiv. ”Tamid” är det hebreiska ord som betyder ”ständig” och översätts i Daniels bok med ”det dagliga”.

Endast i Daniels bok används ordet som ett substantiv, och de övriga nittionio gångerna används det som ett adverb. Av denna anledning, när översättarna av King James Bible ställdes inför att Daniel använde ordet fem gånger som ett substantiv, medan alla Bibelns övriga skribenter använde ordet nittionio gånger som ett adverb, tvingades de av bevisningens tyngd att ”korrigera” Daniels användning av ordet som substantiv. För att ”korrigera” Daniel lade de till ordet ”offer” till ordet och förvandlade därmed ett substantiv till ett adverb. Och därefter, för att korrigera översättarna, inspirerades Ellen White att nedteckna att hon ”såg i fråga om ’det dagliga’, att ordet ’offer’ hade tillagts av mänsklig visdom och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av det åt dem som förkunnade budskapet om domens stund.”

Miller sökte, enligt sitt eget vittnesbörd, att förstå ”det dagliga”, vilket han slutligen gjorde i 2 Thessalonikerbrevet. Men också enligt hans eget vittnesbörd skulle han, när han sökte förstå ett ord, beakta varje ställe där ordet användes, och ordet används ytterligare nittionio gånger i Bibeln. Ändå är hans vittnesbörd angående ”det dagliga” att han inte fann det någon annanstans än i Daniels bok, när han sade: ”Jag läste vidare och kunde inte finna något annat fall där det [det dagliga] förekom, utom i Daniel.” Miller leddes till juvelerna inte enbart genom sin studiemetod, utan också genom gudomlig uppenbarelse som gavs honom genom änglarnas tjänst.

Detta är anledningen till att hans förståelse av ”det dagliga” var korrekt, men begränsad. Han kunde inte inse att av de fem gånger som ”det dagliga” omtalas i Daniels bok, så representerade en av de tre gånger då ”det dagliga” ”tas bort” en annan betydelse än de övriga två gångerna. En gång används ”det dagliga” tillsammans med det hebreiska ordet ’rum’, och de andra två gångerna används det tillsammans med det hebreiska ordet ’sur’. Båda orden översätts med att tas bort, men ’rum’ i Daniel kapitel åtta, vers elva, betyder att upphöja och förhärliga, och i kapitel elva, vers trettioett, och kapitel tolv, vers elva, betyder ordet ’sur’ att avlägsna.

De teologer som äter och dricker den babyloniska dieten hävdar att vare sig man avlägsnar något eller upphöjer något, representerar bådadera en form av borttagande, och därför ska båda orden

förstås som om de hade samma innebörd. De hävdar att de tre gånger som ”det dagliga” ”tas bort” alltid betyder att avlägsna, och därigenom visar de att Daniel var vårdslös i sitt ordval. Det säger de inte öppet, men underförstått lär de att Daniel borde ha använt ordet ”sur” i alla tre förekomsterna, eftersom han enligt teologerna förmodas ha menat samma sak varje gång ”det dagliga” ”togs bort”.

De gör samma sak med orden ”miqdash” och ”qodesh”, vilka båda översätts med ”helgedom”, i verserna elva till fjorton i kapitel åtta. I varje förekomst av ”helgedom” i dessa fyra verser hävdar de envist att de alla betecknar Guds helgedom. Genom samma slutledning borde Daniel helt enkelt ha använt ”qodesh” i alla tre hänvisningarna och inte ha använt ”miqdash” i vers elva. Miller skulle inte ha uppfattat skillnaden mellan dessa ord, men de moderna teologerna gör det, och när de gör det insisterar de på att ingen åtskillnad bör erkännas. Ändå kom Miller, som inte uppfattade skillnaderna mellan orden, fram till en förståelse som var den moderna teologernas motsats.

Verkligheten är att Daniel var en noggrann skribent, som behärskade det hebreiska språket och bedömdes vara tio gånger visare än alla de andra vise männen i Babylon. Om någon kände till det rätta bruket av det hebreiska språket, och hur det korrekt skulle återges i just den historiska framställningen, så var det Daniel. Om Daniel använde olika ord, var det därför att de var avsedda att förmedla olika betydelser, vilka han avsiktligt sökte uttrycka. När Daniels särskilda bruk av de ord som översätts med ”helgedom” eller med ”ta bort” erkänns, bekräftar de Millers förståelse av ”det dagliga”, vilken Miller urskilde i just det avsnitt där Paulus identifierar att de som hatar sanningen är bestämda att ta emot en kraftig villfarelse.

De som hatar sanningen och tror på lögnen, vilken frambringar en kraftig villfarelse, framställs också såsom Efraims druckna, vilka representeras i två klasser. Den ena klassen är de lärda ledarskapet och den andra klassen är de olärda, som endast vill höra vad de lärda lär dem. Det är de som gömmer sig under lögnen och som sluter ett förbund med döden. De är de fåvitska jungfrurna i Matteus tjugofem och de vilkas själ är uppblåst i Habackuk två. Det är de som förkastar de grundläggande sanningarna i Millers dröm, vilka lyser tio gånger klarare vid slutet (vilket representerar det tionde och sista provet för det moderna Israel), såsom förebådat genom det tionde och sista provet för det forntida Israel.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Och Herren sade till Mose: Hur länge skall detta folk förtörna mig? Och hur länge skall det dröja innan de tror på mig, trots alla de tecken som jag har gjort bland dem? Jag skall slå dem med pest och förkasta dem såsom arvingar, och av dig skall jag göra ett folk som är större och mäktigare än de. Men Mose sade till Herren: Då kommer egyptierna att få höra det, ty i din makt förde du detta folk upp från dem. Och de skall berätta det för invånarna i detta land; ty de har hört att du, Herre, är mitt ibland detta folk, att du, Herre, visar dig ansikte mot ansikte, att ditt moln står över dem och att du går framför dem, om dagen i en molnstod och om natten i en eldstod. Om du nu dödar hela detta folk såsom en enda man, då skall de folk som har hört ryktet om dig tala och säga: Därför att Herren inte förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat dem, därför har han slagit dem till döds i öknen.

Och nu beder jag dig: må min Herres makt vara stor, såsom du har talat och sagt: Herren är långmodig och av stor barmhärtighet; han förlåter missgärning och överträdelse, men låter ingalunda den skyldige bli ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barnen intill tredje och fjärde led. Förlåt, jag beder dig, detta folks missgärning efter din stora barmhärtighet, såsom du har förlåtit detta folk från Egypten ända till nu. Och Herren sade: Jag har förlåtit efter ditt ord. Men så sant jag lever skall hela jorden uppfyllas av Herrens härlighet. Ty alla de män som har sett min härlighet och mina tecken, som jag gjorde i Egypten och i öknen, och som nu har frestat mig dessa tio gånger och inte har hörsammat min röst, de skall sannerligen inte få se det land som jag med ed lovade deras fäder; ingen av dem som förtörnade mig skall få se det. Men min tjänare Kaleb, därför att en annan ande var med honom och han helhjärtat har följt mig, honom skall jag föra in i det land dit han kom, och hans avkomma skall besitta det. 4 Moseboken 14:11–24.